

حیوان پرستی

۳ بهمن ۱۳۹۳ ساعت ۱۹:۱۶

تقریباً می‌توان گفت که هر حیوانی، از سوسک مصری گرفته تا فیل هندی، در یک گوشه زمین، روزی به عنوان خدا مورد پرستش بوده است. هندیان اوجیبوا حیوان خاص مورد پرستش خود را توتم می‌نامیده و قبيله خود و هر یک از افراد آن را نیز چنین نام می‌داده‌اند؛ علمای مردمشناسی این اسم را مأخذ قرار داده، پرستش اشیا را، به طور کلی، توتمپرستی نامیده‌اند؛ همه چنین می‌پنداشتند که به وسیله توتم با یکدیگر ارتباط دارند یا همه از آن به وجود آمده‌اند.

تقریباً می‌توان گفت که هر حیوانی، از سوسک مصری گرفته تا فیل هندی، در یک گوشه زمین، روزی به عنوان خدا مورد پرستش بوده است. هندیان اوجیبوا حیوان خاص مورد پرستش خود را توتم می‌نامیده و قبيله خود و هر یک از افراد آن را نیز چنین نام می‌داده‌اند؛ علمای مردمشناسی این اسم را مأخذ قرار داده، پرستش اشیا را، به طور کلی، توتمپرستی نامیده‌اند؛ همه چنین می‌پنداشتند که به وسیله توتم با یکدیگر ارتباط دارند یا همه از آن به وجود آمده‌اند. افراد قبایل ایرکوئوی، که در واقع بدون آنکه خود بدانند معتقد به عقاید داروین هستند، چنین تصور می‌کنند که از زناشویی زنان با خرس، گرگ و آهو به وجود آمده‌اند. توتم، که عنوان شعار و رمزی داشته، علامت مفیدی برای خویشاوندی ملتهای اولیه بوده، و پس از آن، رفته رفته، از جنبه دینی خود خارج شده، عنوان علامت خوشبختی یا نظر قربانی پیدا کرده؛ یا، همچون شیر و عقاب، وارد علامت پرچمهای پاره‌ای از دول گشته؛ یا مانند گوزن علامت جمعیت‌های برادری شده؛ و یا به صورت حیواناتی بی‌زیان نماینده استواری فیل‌مآبانه یا جنبش لجوجانه بعضی از احزاب سیاسی شده است. اینک، در ابتدای ظهور دین مسیح، کبوتر، ماهی و بره حالت رمزی برای این دین داشته، خود، آثاری از توتمپرستی قدیمی بوده است، حتی حیوان بی‌قدر و منزلتی چون خوک زمانی توتم یهودیان به شمار می‌رفته است. مردم قبيله گالا، در حبشه، در ضمن تشریفات دینی خاص، ماهی مخصوصی را که می‌پرستند می‌خورند و می‌گویند: «هنگامی که آن را می‌خوریم، احساس می‌کنیم که روح در ما وارد می‌شود و نفوذ می‌کند.» مبلغان مسیحی، که اولین مرتبه برای تبلیغ در نزد این قبایل می‌رفتند، متعجب شدند که چگونه در میان این مردم آدابی شبیه به قداس مسیحیان وجود دارد. جالب است بدانیم که در بین اقوام اولیه، برای نامیدن آسمان و الوهیت کلمه واحدی به کار می‌رفته است. خود آسمان خدای بزرگی بود که با کمال تضرع به عبادت آن می‌پرداختند، زیرا آن را سبب نزول باران یا بند آمدن آن می‌دانستند. لفظ «خدا»، در نزد طوایف لوباری و دینکا، معنی «باران» نیز می‌دهد؛ مغولان خدای بزرگ را تنگری می‌نامیدند، که به معنی آسمان هم بود؛ در چین نیز کلمه تی همین حال را داشته است. در هندوستان ودایی خدا را به نام دیئوس پیتار می‌نامیدند، که معنی «بابا آسمان» می‌دهد؛ نزد یونانیان، نام خدا زئوس به معنی آسمان و «گردآورنده ابرها»، بوده است. در میان ایرانیان، کلمه اهورا معنی «آسمان آبی» داشته است.

"تاریخ تمدن"، ویل دورانت، جلد اول،

آدرس مطلب :

<https://www.cafetari.kh.com/news/۲۲۶۴۷/پرستی-حیوان>